

THEMA: HUMOR

- Cabaretier Seth Gaaikema – 4
- Column Schaterlach – 5
- Bob van der Laag, 50 jaar vrijwilliger – 6/7
- Uit de kerkenraad – 8
- In memoriam – 9
- Bereik – 10
- Collectebestemmingen – 11
- Kerkdiensten – 12
- Agenda – 12

Foto's: Ramon Mangold

De grap zit in de intimiteit van het onverwachtse

Door Zr. Holkje van der Veer OP

De Dominicanenorde is een klooster-gemeenschap die dit jaar 805 jaar geleden werd opgericht. Het bestuderen van de Bijbel en het nadenken over de samenleving zit bij de Dominicanen in het DNA. Verkondigen, delen en prediken is het doel van de gemeenschap en dat kan op vele manieren en op uiteenlopende plaatsen. De meest vanzelfsprekende plek is een kerk. Maar ook de universiteit, het ziekenhuis of zelfs de markt zijn van oudsher geschikte plaatsen om te getuigen van het geloof. Als voorbeeld noem ik de KRO, de omroep waarvan de Dominicanen aan de wieg stonden. Er is veel mogelijk zolang het doel van de prediking maar niet uit het oog wordt verloren: het geluk (het heil) verkondigen aan de wereld.

In 2016 vierden wij ons achtste eeuwfeest. Een bestaansfeest kun je binnen de eigen gemeenschap vieren, maar wij kozen juist

voor de mensen van buiten onze eigen kring. Met hen wilden wij in gesprek komen. Wij hoopten dat dit gesprek, deze dialoog, ons zou helpen om meer zicht te krijgen op wat ons zelf beweegt en inspireert. Het was een oprecht verlangen om ons te laten kennen en om te leren van de ander.

Een verhaal over een herbergier

Er gaat een oud verhaal rond over Dominicus, de stichter van de orde. Toen hij samen met zijn bisschop Diego onderweg was, kwamen zij terecht in een herberg in de omgeving van Toulouse. Deze herberg was een middel-eeuwse halteplaats waar reizigers met hun paarden, koopwaar en verhalen logeerden. De waard hoorde van zijn gasten verhalen uit vele windstreken, hierdoor wist hij veel over wat er politiek en maatschappelijk speelde. Men vertelt over deze man dat hij geletterd was en

religieus gevoelig: hij hield er Kathaarse ideeën op na. Tijdens zijn verblijf in de herberg raakte Dominicus met herbergier aan de praat. Het was een lang gesprek, het duurde de hele nacht. Het was een goed gesprek, ze werden er beiden anders van. Bij het ochtendgloren ging boven de beiden mannen het licht op. De waard had van Dominicus het katholieke geloof leren kennen en Dominicus leerde van de herbergier wat ervoor nodig is om te kunnen verkondigen.

Vanaf deze ontmoeting koos Dominicus voor de weg van de eenvoud. Hij liet zijn paarden achter en ging te voet verder. Ook leerde hij dat het belangrijk is om je te verdiepen in de leefwereld en de taal van de ander. De orde die hij stichtte richt zich dan ook op de studie van de theologie en de filosofie en de dialoog met de samenleving.

Lees verder op pagina 2

Wat heb je te zeggen? En wat wil je betekenen?

Sinds ons achtste eeuwfeest maken wij meer dan voorheen werk van de dialoog met mensen van buiten onze eigen kring. De eerste groep die we actief benaderden, waren de schrijvers. Vijf bekende en minder gearriveerde auteurs nodigden wij uit om een weekje in ons klooster in Huissen te komen logeren. Zij maakten kennis met elkaar, met enkele Dominicanen en met onze manier van leven. De schrijvers gaven ons hun ervaringen terug in de vorm van een kort verhaal. Zo ontstond er een bundel die wij publiceerden. De tweede groep was groot: studenten en bezoekers van horecagelegenheden. Om het gesprek met hen te openen, lieten wij een speciaal bier brouwen, een Dominicanerbier. In ons bijzijn werd het in verschillende kroegen en studenten-sociëteiten geschonken. Om in gesprek te komen en om de dialoog richting te geven, lieten wij bierviltjes drukken met daarop markante uitspraken van Dominicanen door de eeuwen heen.

Het cabaret, de wereld van de cultuur en de humor

Een ander project vond plaats in 2019. Vanuit de gedachte dat cabaretiers en predikers beiden bezig zijn met het nadenken over wat hun bezielt,

klopten wij aan bij de Koningstheater-academie in Den Bosch. Met de vier oud-leerlingen Kiki Schippers, Minou Bosua, Thijs van de Meeberg en Patrick Nederkoorn maakten vier Dominicanen een theatervoorstelling. Naast drie broeders was ik namens de orde de zuster die meedeed aan dit project.

Patrick Nederkoorn en Holkje van der Veer: De cabaretier en de non

Op het moment dat ik Patrick leerde kennen, stond hij in het theater met de voorstelling 'Ik betreur de ophef', waarin hij terugkeek op zijn raadslidmaatschap in Amersfoort. In december 2020 stond hij met Jan Beuving op het podium met 'De Andere Oudejaars'.

Wij gingen aan de slag met de vraag: maak een voorstelling rond het thema *Wat heb je te zeggen en wat wil je betekenen?* In eerste instantie had ik bedenkingen bij mijn deelname. Was ik wel grappig genoeg, om met een cabaretier op de planken te staan?

De gesprekken die wij hadden gingen van buiten naar binnen. We startten bij de Dominicanenorde met haar verschillende kerken en kloosters, we praatten over de theaterschool en een aantal mensen die wij beiden kennen. Vervolgens zochten wij naar diepere

lagen, naar de verbinding met ons eigen leven, naar wat ons bezig houdt, waar we naar verlangen en soms ook huiverig voor zijn. Praten, veel praten en lang praten, dat kunnen wij beiden goed.

Voor mij is het onderwerp 'leven met een fysieke beperking' belangrijk. Ik heb er over gepubliceerd en ik voer regelmatig gesprekken met lotgenoten. Cruciaal in het maakproces was het moment waarop Patrick aan mij vroeg: "wat voor maat schoenen heb jij?" De vraag die erop volgde was: "mag ik de jouwe eens passen?" Ik was totaal verrast. Mijn schoenen zijn hoge, orthopedische boots, maat 45. Ze hebben het karakter van een medisch hulpmiddel. Het idee dat iemand anders zo iets zou willen uitproberen, was voor mij enorm grensverleggend. Ik moest lachen en gaf als antwoord: 'dat is goed, trek ze maar aan'. Samenwerken binnen de context van het theater kent een belangrijke basisregel: 'zeg eerst Ja voordat je Nee zegt'. Al snel liepen Patrick en ik in elkaars schoenen door mijn huis. De pret was groot. Ook hij heeft maatje 45 maar zijn schoeisel is van zacht leer, gekocht in een modezaak. Letterlijk in elkaars schoenen staan, is ontdekken hoe iemand loopt en beweegt.

Niet lang daarna viel zijn oog op mijn beademingsmachine! Zo'n hulpmiddel staat in mijn huis omdat ik 's nachts wat ondersteuning nodig heb. Voordat ik het wist vroeg ik aan hem: "Wil je mijn machine eens uitproberen, meemaken hoe ik ademhaal?" Niet lang daarna lag Patrick op de bank en sloot ik hem, als een volleerd verpleger, aan op de slangen in zijn mond en neus. Patrick keek met grote, wat angstige ogen, terwijl ik klaar stond met mijn lieve en bemoedigende woorden. Humor is grenzen over gaan, niet bang zijn. Lucht geven aan wat aanwezig is, maar waar we vaak

“Al snel liepen
Patrick en ik
in elkaars schoenen
door mijn huis.
De pret was groot.”

omheen of overheen leven; vragen stellen en jezelf in het spel brengen. Zo leerde ik dat humor en elkaar echt leren kennen ook een intieme ervaring kan zijn. Juist deze ervaring werd uitgangspunt van wat wij in de voorstelling met een breder publiek wilden delen. *Wat heb je te zeggen en wat wil je betekenen?*

Onze voorstelling

Als openingsbeeld wisselden wij, nu op het podium, van schoeisel. Ik trok zijn zachte muiltjes aan en hij mijn hoge boots. Door letterlijk in elkaars schoenen te staan, vertelden wij elkaar over hoe en waarom wij mensen van het woord en de verhalen zijn geworden. Vervolgens klonk er swingende muziek. Patrick ontdeed zich van zijn jasje en ik van mijn habijt. De zaal moest lachen toen ik mij al dansend op het podium ontdeed van mijn officiële kleding. In de volgende scène vertelden wij elkaar over hoe wij ooit als kind de weg naar een podium hadden gevonden. Ikzelf ben vele malen, ik was nog maar een scholier, met mijn dokter meegegaan naar zijn collegezaal. Zo stond ik, slechts gekleed in een onderbroekje, voor een zaal met studenten. De arts vertelde over wat er allemaal zo bijzonder was aan dat lichaam van mij. Patrick vertelde over hoe hij als kind, de jongste in het gezin, gepest werd omdat hij wat dik was. Ook op school

viel het hem niet mee om met zijn iets mollige lijf zijn draai te vinden. Humor, op een podium staan en grappen maken, werd zijn antwoord.

In de daaropvolgende scene spraken wij over ons huidige leven, over druk zijn en belangrijk doen. We zijn beiden geneigd een workaholic te worden. Ons slotbeeld ging over een medicijn, om onze drukte tot rust te brengen.

Op het podium verleidde ik Patrick om samen met mij aan de beademing te gaan. Beademing als wapen tegen de snelheid van dit jachtige leven. Letterlijk op adem komen. Maar ook beademing als troost voor wat ons angst aan kan jagen. We hoeven niet alles zelf te doen, we kunnen het elkaar geven en ontvangen. Geïnspireerd door het religieuze beeld van de Piëta, kroop Patrick met al zijn slangen bij mij op schoot en deelde ik mijn lucht uit mijn beademingsmachine met hem. Gedeelde smart is meer dan halve smart.

Wat ik geleerd heb van dit project, is dat cabaret alles te maken heeft met het vertellen van verhalen. Om een goede grap te maken, heb je de moed nodig om je leven te delen. Voor mij was het een vreugde en een troost om te ontdekken wat voor krachten en rariteiten er in humor zit. Humor kan ontroeren en bevrijden. Ik ontdekte dat de grap te vinden is in de intimiteit van het onverwachtse.

Holkje van der Veer (1960) groeide op in een kerkelijk Amsterdams Doopsgezind gezin. In haar jonge jaren was zij actief in het jeugd- en jongerenwerk van de Singelkerk. Op haar achttiende deed zij daar belijdenis en werd gedoopt. Na haar verhuizing naar Zwolle werd zij in 1992 katholiek en sinds 1996 is zij een zuster Dominicanes. Momenteel woont zij in Nijmegen en is bestuurder van haar congregatie.

P. Bosmans:
“Humor en geduld zijn
de kamelen waarmee
je door alle woestijnen
kunt gaan.”

Cabaretier Seth Gaaikema

Door Mieke Krebber

Toen de redactie besloot voor het nummer van maart van idA te kiezen voor het thema 'humor' kwam de naam van Seth Gaaikema meteen naar boven. Er zijn wel meer domineezonen cabaretier, maar er is maar een doopsgezinde.

Gaaikema behoorde niet tot de drie groten: Wim Kan, Toon Hermans en Wim Sonneveld. Maar toch heeft hij 55 jaar lang zich beziggehouden met cabaret. In een uitgebreid interview* naar aanleiding van zijn laatste voorstelling *Wat ik graag nog zou willen doen* in januari 2014 vertelt hij dat hij in 1958 al een liedje voor Wim Kan schreef. In deze laatste voorstelling vertelt hij zijn levensverhaal. Hij somt in dat interview op wat hij allemaal gedaan heeft: zestien musicals vertaald, zoals *My Fair Lady* en *Evita*. Zelf ook musicals geschreven waaronder *Kuifje: de zonnentempel*.

Op de vraag of het cabaret zoals hij dat beoefent, misschien zijn langste tijd gehad heeft antwoordt hij: in de jaren negentig was is uit, niet fel genoeg. Desondanks ben ik doorgedaan. Nu ben ik weer in: ik kom op voor waarden waar de mensen behoefte aan hebben. Hij vertelt over zijn val van de trap, waar hij nooit helemaal van hersteld is. Op de vraag of hij bang is voor de dood, antwoordt hij: 'ik denk meer aan wat ik allemaal nog wil doen. Mijn vader is 93 geworden – dan heb ik nog 20 jaar. (Seth overleed in oktober 2014.) Vader en moeder waren beide predikant. Ik ben opgegroeid met de boodschap: het kan en moet beter in deze wereld.'

Hij denkt nog vaak aan de mooie dingen van vroeger. Vooral aan zijn moeder. Zij was de dochter van een Armeense miljonair. Na haar huwelijk met Menno Jan Jacob Gaaikema, predikant, werd zij ook dominee. Van zijn moeder heeft Seth een aantal preken uitgegeven in twee boeken. 'Mijn moeder schreef prachtige preken.' 'Mijn moeder is in 1961 overleden na een ziekbed van een jaar. Ze was pas 51. Daarover ben ik nog steeds kwaad. Als ik in de hemel zou komen dan zou Onze-Lieve-Heer met een goed verhaal moeten komen waarom Hij dat gedaan heeft. Ikzelf heb enorm veel kansen gehad en ze ook allemaal gegrepen.

* interview van Barbara Plugge in *De Telegraaf* 14 januari 2014.

Marco Weyers:
"Grappen maakt hij af en toe wel maar dijenkletzen wordt het nooit."

Over de preken van Tilly Gaaikema zegt de uitgever: poëtische simpelheid, klaar en helder. Lucide getuigenis van haar geloof. Eeuwigheid, Mensheid en Christenheid teruggebracht tot kleine eenvoud. Zij beschouwde zichzelf als vrijzinnig theologe.

Moeder Tilly Seth Paul, in 1910 geboren in Arnhem, trouwde in 1939 met Menno Gaaikema. Zij was de dochter van Seth Paul, geboren in 1856 in Nieuw Juffa, Isfahan en gestorven in 1921 in Batavia. Haar moeder was Tieltje de Jong, geboren in Batavia in 1870, getrouwd met Seth Paul in 1889 in Makassar op Celebes. Zij overleed in 1928 in Haarlem.

Van de grootmoeder van Seth, Tieltje Seth Paul-De Jong is een vriendenboekje bewaard gebleven met tekeningen en liedjes uit de periode 1899-1902. Tieltje had het boekje gekregen in het sanatorium van Arnhem in 1899. Het boekje is in 2015 geveild door Zwiggelaar Auctions.

DE
BONTMUTS

Schaterlach

Door Karen Lammers

Een boek dat mij bij vlagen onbedaarlijk in lachen doet uitbarsten vertelt het verhaal van Jefim Rachlin. Niet veel boeken hebben een dergelijk effect wat mij betreft. 'De Bontmuts' is een meesterlijke satire geschreven door Vladimir Vojnovitsj. Hubert Smeets omschreef Vojnovitsj's werk in De Groene Amsterdammer (2004) als volgt; *'...waarin hilarische gebeurtenissen en personen uiteindelijk toch niet zo gek blijken te zijn als ze lijken, maar juist een krankzinnige realiteit vertegenwoordigen.'* Op de achterflap van het boek staat een citaat van de schrijver zelf; *'realiteit is de beste vorm van satire.'* Humor heeft iets van een mysterie. Het is iets van het moment en er is een bepaalde stemming nodig waarin de humor tot zijn recht kan komen. Het is een gave om humor of satire te kunnen schrijven of te vertellen, de grap in te bedden in een verhaal en een juiste sfeer te creëren waarin hilariteit ontstaat. Gevoel voor humor is ongrijpbaar en persoonlijk maar heeft ook een gemene deler.

De grap van humor is dat het zich niet laat navertellen. Onmogelijk kan ik overtuigend duiden waarom ik zo een lol heb om dit boek. Ook uit respect voor de schrijver begin ik daar niet aan. Je moet het boek zelf lezen om daarachter te komen.

Laat ik een poging wagen om een voorval, een geval van synchroniciteit dat op mijn lachspieren werkte, zo te vertellen dat u, lezer, met mij van uw stoel valt van het schuddebuiken. Dat is een 'mission impossible' en onvermijdelijker wijze zal ik bij het ophalen van dat moment slechts in mijn eentje een lachsalvo ondergaan. In Bologna, in de Strada Maggiore, passeerde ik een kerk. Daar ik al vaker langs was gelopen en het gebouw aldoor links had laten liggen, besloot ik er eens een kijkje te nemen en opende de deur. Er waren niet veel mensen en ik liet mijn ogen rondgaan. Toen ontstond er ineens een samenballing van losstaande gebeurtenissen die op datzelfde moment aan het gebeuren waren en die ik gewaarwerd. De pastoor in habijt was aan het stoet-

haspelen met een stoel. Via die stoel, die hij voor het altaar had gezet, klom hij met zijn habijt op zijn knieën op het altaar om de grote kandelabers van nieuwe kaarsen te voorzien. Terwijl hij daar mee bezig was, bewoog een oud vrouwtje met boodschappenwagentje achter haar aanslepend met een piepend wieltje dat steeds op hetzelfde moment in zijn cirkelgang een piepje gaf zich van achter naar voren en dan liet iemand nog ergens aan het gezicht onttrokken van alles rinkeldekinkel vallen. Die samenballing werd een bijzonder hilarisch moment en lachend liep ik de kerk weer uit.

Nog een aanrader voor een moment van rollebollen van het lachen; 'The Fox Has Lost Its Lair' van Denny Willis & Quorn quartet, waar ik althans nauwelijks van bij kom. De act is te zien op youtube. Wat is hier zo grappig aan? Misschien het met volle overtuiging volledig verkeerd inzetten, het graag mee willen doen maar aldoor buiten de boot vallen of omdat het in eenieder van ons het speelse wekt, het graag eens uit het beklemmende harnas van alledag te willen breken, het eens een keer al te bont willen maken.

Maar het fijne van humor is dat er geen uitleg nodig is, dat het er is, het je onverwacht overkomt en dat het een goed moment is, dat het zo'n krachtige bron van vrolijkheid en blijdschap is. Eigenlijk zouden we ons elke dag even af moeten vragen; *'Heb ik vandaag nog hartelijk gelachen?'* Hoe harder hoe beter en met biggelende tranen over de wangen is het helemaal een kers op de taart, een kroon op de dag.

Verder genieten

Vladimir Vojnovitsj. De Bontmuts. 1988.
Uitgeverij: Meulenhoff. ISBN 90 290 2748 7.
Dennis Willis & Quorn quartet, The Fox Has Lost Its Lair' youtu.be/8WRdJ5wBXpo)

In memoriam

Seth Regner Gaaikema

– Uithuizen, 11 juli 1939 –

's-Hertogenbosch, 21 oktober 2014

*"Eens komt het einde.**Daar is niets verontrustends aan.**Eens komt het einde. Is het gedaan.**Je hebt nog altijd iets van een rebèl in je.**Het vuur, dat flakkert nog fèl in je.**Je hebt nog iets van spel in je,**van spelen en van winnen.**Iets koppigs, onafhankelijks.**Er zit iets onvergankelijks.**In je verlangen.**Weer opnieuw te beginnen.**Eens komt het einde.**Onverbiddelijk meldt zich dat uur.**Eens komt het einde.**Om ruimte te creëren.**Voor een nieuw gigantisch avontuur.**Eens komt het einde.**Daar is niets verontrustends aan.**Eens komt het einde.**Is het gedaan....**Bedankt!"*

Seth Gaaikema

*Bob van der Laag
bij de Klaagmuur*

Dit jaar is het 50 jaar geleden dat Bob van der Laag begon als vrijwilliger in onze kerk, een halve eeuw! Hoog tijd voor een 'diepte' interview.

Bob van der Laag, 50 jaar vrijwilliger

Door Sjoukje Halbertsma

Bob (Gerardus Jacob, 1952) is geboren in de Fagelstraat in West. Bob is de jongste uit het gezin en heeft 2 zussen en een broer. Toen hij zes jaar oud was verhuisde hij naar de Retiefstraat in de Transvaalbuurt. Bob komt uit een Doopsgezind milieu dat terugvoert naar Ameland; zijn voorouders waren walvisvaarders. Mocht je daar een kerkhof bezoeken dan vind je daar veel de naam Van der Laag op de zerken. Hoewel zijn moeder katholiek was, was het heel vanzelfsprekend dat Bob op catechisatie ging bij ds. Van der Meulen in de Oosterparkkerk. Op zijn 18de deed hij daar ook braaf zijn belijdenis. Ja braaf, het hoorde er gewoon bij, net als naar school gaan. Veel heeft hij toen niet nagedacht over de volwassenen doop.

Omdat Bob erg dyslectisch is, duurde het lang voordat hij na de lagere school aan een vervolgopleiding kon beginnen; hij was toen al 15, met het gevolg dat alleen een katholieke LTS hem nog wilde hebben! Bob koos voor de richting elektrotechniek en werd elektricien. Bob: "Bij dyslexie is het zo dat je dubbel zo hard moet werken. Mijn tip; blijf lezen!" In de kerk maken ze veel gebruik van zijn expertise! Alhoewel de jaren gaan tellen: "Ik ben nu 69 jaar en op hoge trappen klimmen gaat steeds wiebeliger. Ik moet wat rustiger aan doen. Ook omdat ik in 2004, ik was toen 52 jaar, volledig ben afgekeurd doordat ik kanker heb gehad. Ik was op vakantie en zag een knobbeltje

op mijn been, een rare muggenbult dacht ik. Alleen de muggenbult werd wel heel groot. Afijn, na 3 maanden wachten hebben de doctoren 6 ons kankergezweel uit mijn been gehaald. Jammer genoeg is dit niet het hele verhaal, de wond wilde niet genezen. Ik heb hier 5 jaar mee getobd en uiteindelijk door het GAK arbeidsongeschikt verklaard. Mijn woning in Koog aan de Zaan, waar ik toen woonde, heb ik moeten verkopen en zo kwam ik via Woningnet in deze prachtige 55+ flat. Het was nog spannend, stond nummer vier op de lijst. Gelukkig is het goed gekomen. Ik woon hier heerlijk." (Het is inderdaad een prachtige flat! SH)

Ik ben benieuwd wat hem drijft om al zo lang vrijwilliger te zijn?
"Ach dat is vanzelf gegaan. Je helpt eens bij 'Kerst kom erin' de kerk versieren, invallen bij de kosterij en dan gaat het balletje rollen, je helpt waar je kan met wat je kan. Ook kan ik als het nodig is mij gedienschtig opstellen, als koster ben ik niet de baas, ik ben er voor de kerkgangsters, dat het voor hen prettig verloopt. Dit doe ik graag. Trouwens dit is niet mijn enige vrijwilligersbaan, ben ook nog bij de scouting actief sinds 1960 en van 1969 tot 2015 in het leidinggevende team. Sinds 5 jaar houd ik mij daar ook bezig met de verhuur en het onderhoud. Nee niet Elfregi, de scouting ernaast, katholiek!"

Je bent dus christelijk opgevoed, neem je dit ook mee in je dagelijkse leven?
Ten eerste: "Van zowel de protestanten als de katholieken heb ik een 'tik' meegekregen en ik heb respect voor elk geloof. Op een reis naar Thailand bezocht ik een Boeddha tempel, heel inspirerend, Boeddhisten verwoordden hun geloof op hun manier. Alleen toen een monnik mij wilde zegenen, weigerde ik dat. Dat klopt dan niet voor mij, is niet zuiver, dan wordt het een poppenkast."

Je vertelde dat je 'gewoon' belijdenis hebt gedaan, het was heel vanzelfsprekend. Het hoorde erbij, zoals naar school gaan. Kun je dat aan mij uitleggen. De bedoeling van een volwassen doop en eigen belijdenis is toch dat je dit uit volle eigen overtuiging doet?

"Voor mijzelf heb ik hier zo mijn bedenkingen bij. In hoeverre ben ik echt uit mijn eigen overtuiging vrijwillig doopsgezind geworden? Je deed het gewoon het hoorde erbij. Het was onderdeel van de opvoeding net als leren lezen en schrijven. Zo is ook het geloof met mij meegegaan. Ik dacht er toen niet te veel over na. Nu wel. Ik heb er ook totaal geen spijt van, ben door de jaren heen geloviger geworden, volwassener? Ik heb nu mijn vragen over het geloof en stel deze ook. Ik draag mijn geloof makkelijk uit en vertel ook hoe Doopsgezinden tegenover de bijbel staan. Sommigen willen het niet begrijpen die zitten in het

Lampje kapot

Per 1 juni 2018 is uw buurman Bob van der Laag degene die de kapotte lampjes vervangt in de algemene ruimtes.

U kunt hem bereiken door een briefje in de brievenbus van nr 225 te doen, met daarop vermeld welke lampje er stuk is, of hem een mailtje te sturen. Zijn e-mail adres is bobvdi@kpnmail.nl

Met vriendelijke groet,

Mirella Blaauw
Wijkbeheerder Wonen

Groepsfoto in Israël

stramien van de 'zwartekousenkerk'. Zetten zich af tegen de manier waarop wij geloven en hoe wij dit willen uitdragen. Nogmaals ik heb respect voor alle geloven alleen ik doe het op mijn manier."

"Ik spreek mij wel uit als ik het er echt niet mee eens ben. Ik was eens in de Doopsgezinde kerk in Ouddorp en zag een vrouw naar de Gereformeerde kerk fietsen. Ze zette haar fiets om de hoek en deed haar hoedje op. Dan kan ik het niet laten om tegen haar te zeggen; "Mevrouw u kan uw fiets gewoon voor de kerk zetten, de lieve Heer heeft u allang gezien. Voor hem hoeft u het niet zo te doen." Van zulke types mogen er meer zijn!

Het is zo jammer dat we elkaar in deze coronatijd niet meer kunnen ontmoeten om ons geloof met anderen te delen. Ik mis de kerk-

diensten en het contact met andere gemeenteleden. Het is ook jammer dat je nu alleen naar de kerkdiensten kunt luisteren en dat de dienst niet opgenomen is, dat is een gemis. Essemie werkt nu met YouTube, het zou fijn zijn als het professioneler kan. Als ik het goed heb, wordt hieraan gewerkt. Ik kan alleen maar hopen dat het snel in orde komt.

Als laatste wil ik nog kwijt dat de Israëlreis veel indruk op mij heeft gemaakt. Zeer vermoeiend maar ook heel bijzonder! We waren van 's ochtend vroeg tot 's avonds laat op pad. Een van mijn beste vrienden, een priester, was net overleden. Hij wilde nog graag een keer naar Israël en ik had het gevoel dat ik voor hem ging. Door zijn schoenen te dragen en zijn pet op reisde hij een beetje mee."

Je werkt nu veel als koster in Noord.
"Ja sinds 2002-2003. Essemie begon daar met ongeveer 15 leden, vooral ouderen. Als er nu 15 kerkgangers zijn dan zeggen we tegen elkaar: "Wat hebben we verkeerd gedaan?" Fijn dat er nu ook jongeren komen en kinderen. In Noord zijn de kinderen er iedere week. Dit zou ik in de Singelkerk ook wel willen.

Ik wil nog iets kwijt over het geloof dat je als kind met de paplepel hebt meegekregen. Mijn moeder is Doopsgezind geworden. Toen haar einde naderde kwamen er een dominee en een priester aan haar bed. Geen enkel probleem alleen de allerlaatste zegen wilde ze toch van de priester."

Jarenlang heb ik Bob zien lopen door de gangen van de Singelkerk en ik wist zo weinig van hem! Heel fijn dat ik hem beter heb leren kennen. Bob is een zeer aardige man en heeft alles voor een ander over, maar uit duidelijk zijn menig mocht dat noodzakelijk zijn. Van meelopers die niet zelf nadenken houdt hij niet. Van mensen zoals Bob mogen er meer zijn! Dank je wel Bob voor al je goede werken!

Ps. Voor zijn vrijwilligerswerk heeft Bob in april 2006 een lintje ontvangen.

Bob van der Laag en Essemie van Dunné tijdens de reis naar Israël.

Nieuws vanuit de Kerkenraad van 11 februari 2021

Tijdens de Kerkenraadsvergadering wordt stilgestaan bij het alternatieve, online personeelsevenement van dinsdag 9 februari. Als alternatief voor de zomer, kersten nieuwjaarsborrel die het afgelopen jaar allemaal niet door konden gaan organiseerden Helma van der Klei en Liliane van der Steur met veel creativiteit een online Zoom-bijeenkomst voor 'de werkers', het personeel, kerkbestuurders en een enkele actieveling daarom heen. Met als thema 'Elkaar zien' werd er onder aanvoering van externe experts bloemen geschikt, wijn geproefd en een quiz gespeeld waarin ieders kennis over de sluimerende overeenkomsten tussen alle aanwezigen werd getest (dat de voorgangers al snel de leiding in het klassement namen en dat één van hen uiteindelijk ook de overwinning behaalde mag geen grote verrassing zijn!). Ook online was het erg goed om elkaar allemaal te zien en samen te lachen, na te denken, te wedijveren, te schikken en zelfs te dansen! Het gaf iedereen weer energie om ook de komende tijd het hoofd te bieden aan de steeds veranderende omstandigheden in het werk voor Doopsgezind Amsterdam. En tijdens deze bijeenkomst werd Bob van der Laag nog eens in het zonnetje gezet, gefeliciteerd en bedankt voor zijn 50-jarig jubileum als vrijwilliger, vooral als kosten voor het Meerpad!

40dagentijd voor de jeugd

Creativiteit is er ook binnen het team, zoals bleek uit de plannen van onze jeugdwerkers voor de 40-dagentijd. Voor de kinderen en tieners in en rondom Doopsgezind Amsterdam wordt in de 40-dagentijd wekelijks voorgelezen: een verhaal voor de kinderen (voorgelezen door Liliane van der Steur), en voor de tieners een monoloog (voorgelezen door Essemie van Dunné). Daarnaast kunnen de kinderen ook elke week een stukje van een paaskaarsje maken. Meer informatie hierover is op te vragen bij joke.vanderheide@ads.nl, l.vandersteur@vdga.nl of e.vandunne@vdga.nl.

Kerkdienstgemist.nl en GIVT

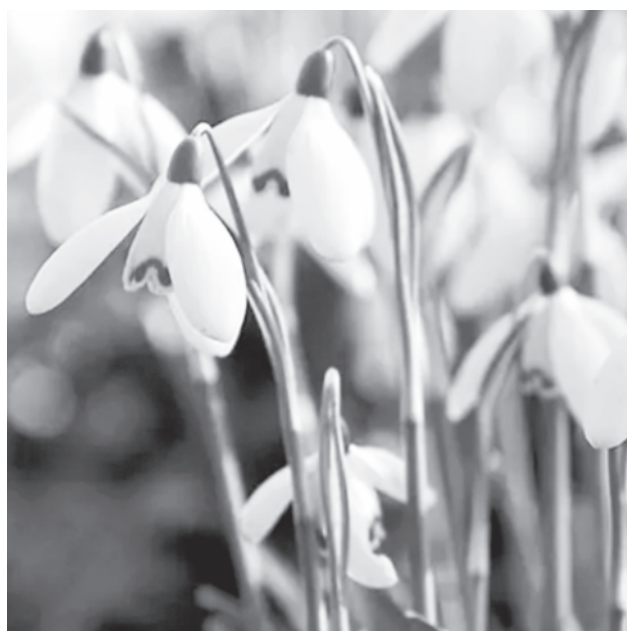
Het afgelopen half jaar is zowel luisterplatform Kerkdienstgemist.nl als het collecte-betaalplatform GIVT in gebruik genomen. De resultaten hiervan zijn in de Kerkenraad besproken. Het goede nieuws is dat veel luisteraars onze online diensten weten te vinden; gemiddeld loggen er 80 tot 100 personen in op de dienst. Vaak luisteren zij samen met anderen, dus het bereik van deze uitzendingen is nog hoger. Verheugend nieuws, en uiteraard gaan we hiermee door.

De collecte-opbrengsten via GIVT zijn helaas wel een stuk lager dan de collecteopbrengsten die we tijdens onze fysieke diensten ophalen. Hoe dat precies komt wordt nog nader uitgezocht, maar onbekendheid met deze digitale betaalmogelijkheid zal zeker een rol spelen. Maar tegelijkertijd geldt natuurlijk dat alles wat via GIVT binnenkomt beter is dan géén opbrengst! U zult begrijpen dat veel organisaties steeds moeilijker kunnen rondkomen door alle beperkingen. Uw giften zijn dan ook belangrijker dan ooit! Mocht u echter problemen ondervinden bij het installeren of gebruik van de App, laat het ons dan vooral weten!

Overige zaken

Verder zijn onder andere in de Kerkenraad besproken: de voortzetting van de coronamaatregelen (en alles wat daarmee samenhangt), de planning voor het financiële jaarverslag, de stand van zaken bij de Stichting Beheer, de jaarverslagen van het Zonshofje en Rijpenhofje die binnenkort op de agenda komen, en meer.

Tot slot hopen we van harte dat de ontwikkelingen rond het coronavirus het ons toestaan rond Pasen onze deuren weer te mogen openen, hoe beperkt dan ook. We houden de berichtgeving nauwlettend in de gaten.

Wilhelmina Frederika Bos 26 oktober 1934 – 23 januari 2021

Op zaterdag 23 januari jl. is op 86-jarige leeftijd ons gemeentelid zr Wil Bos overleden. Zr Bos woonde haar leven samen met haar vijf jaar jongere zusje Henny in Slotervaart. Samen hadden ze het huis gekocht, en samen woonden ze er, deze twee Amsterdamse zusjes. 'We waren niet alleen zusjes, maar ook dikke vriendinnen', zo vertelde haar zusje. Wil was handwerkonderwijzeres op een lagere school in Sloterveer, Henny was lerares op 'de industrieschool voor vrouwelijke jeugd' op de Weteringschans.

Op 18-jarige leeftijd werd Wil gedoopt in de Singelkerk. Haar hele klas zat op het balkon, zelfs met leraren erbij. En ds Bremer was haar geliefde predikant in de Olijftak in west. Omdat Wil handwerkjuf was, hielp ze altijd van harte mee met de babypakketten, die zusters uit onze gemeente ieder jaar samenstelden voor pasgeborenen in o.a. Roemenië. Gehaakte dekens en kinderkleertjes werden gemaakt en gebracht naar Friesland, en vandaaruit werd de verspreiding geregeld naar Doopsgezinde gezinnen in het buitenland. Ook het wandkleed van patchwork, dat bij de kerkenraadskamer in de Singelkerk hangt, heeft Wil mee helpen maken. Ze deed het graag, en het groepje zusters was hecht. Wil Bos hield van de natuur, en vooral van vogels kon ze genieten. Vandaar ook die mooie koolmees op de annonce.

Zaterdag 30 januari heeft het afscheid van zr Wil Bos in kleine kring plaatsgevonden. Wij herinneren ons Wil als een sterke en hartelijke vrouw met een vriendelijke lach. Haar zusje Henny wensen wij kracht voor de tijd die komen gaat, en wij zullen onze zuster Wil, wanneer wij weer samen kunnen komen, in een dienst herdenken. 'Ik heb heel goed afscheid kunnen nemen, het allerlaatste wat ik kreeg was een kus', zo zei Henny. Dat ook wij zo een dierbare herinnering aan haar mogen behouden.

Ewoud Roos

In het ziekenhuis opgenomen

Onze gemeente wil graag meelevende. Wilt u van uzelf, familie, vrienden en leden ons een opname laten weten? Wij zullen de opgave dan doorgeven aan de desbetreffende bezoeker. Mieke Hoogvliet, mieke.hoogvliet@gmail.com 06-533 804 45, of Martina Simons tel. (020) 662 19 34.

Zondagse Singelkerkbloemen

Nu er vanwege corona geen diensten worden gehouden in de Singelkerk worden er elk weekend bloemen gebracht naar leden en vrienden die een moeilijke tijd door moeten maken, ziek zijn of iets te vieren hebben. Wilt u de namen doorgeven aan: Mieke Hoogvliet, 06-533 804 45, mieke.hoogvliet@gmail.com of Martina Simons tel. (020) 662 19 34.

Het team

Essemie van Dunné
voorganger, jongeren-
en opbouwwerker
in Noord
t 06 48 35 07 25
e.vandunne@vdga.nl

Joke van der Heide
jongerenwerk
t 06 17 96 43 71
j.vanderheide@vdga.nl

Henk Leegte
predikant
t 06 45 62 62 70
h.leegte@vdga.nl

Ewoud Roos
predikant
t 06 48 88 35 97
e.roos@vdga.nl

Liliane van der Steur
jeugdwerker
t 06 21 39 75 44
l.vandersteur@vdga.nl

BEREIK

Zuster Anna, ziet gij nog niets komen?

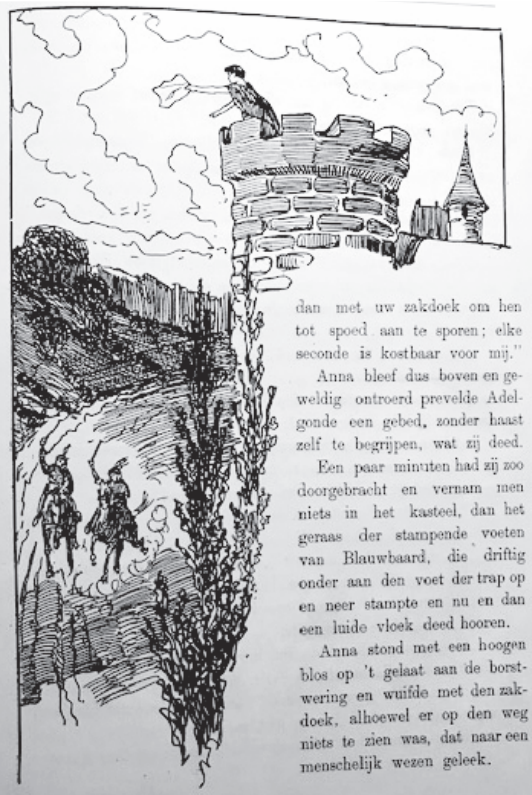
Door Thijs van Hoogstraten

De oudere lezers zullen deze regel misschien nog herkennen uit 'Moeder de Gans' dat prachtige sprookjesboek van Charles Perrault. Ook de geestelijke vader van Roodkapje en Sneeuw-witje. Wellicht heeft u het nog in de kast staan, al dan niet als herinnering aan een zoete jeugd.

Deze woorden komen uit het sprookje 'Blauwbaard', en zijn van een bedreigde bruid, aan haar zuster Anna, die op de kasteeltoren staat om uit te zien naar hulp, wuivend met haar zakdoek. De hulp die deze bruid kan redden van haar onvoorspelbare echtgenoot. En zo geschiedt, gered wordt ze. Blauwbaard legt het af, en ze leefden nog lang en gelukkig, zoals dat in sprookjes betaamt.

Ja, oudere lezer, wie zal zich in deze tijd niet ook zo voelen? Bij dit stukje dacht ik ook juist aan u, dat wil zeggen aan die leden en vrienden van Doopsgezind Amsterdam die wij dezer dagen wat moeilijker bereiken.

Want zoals zuster Anna alleen haar zakdoek had, zo zal een aantal van u ook een gevoel van onmacht herkennen. Zeker diegenen van u die niet over mail of een computer beschikken en die daardoor niet de regelmatige kerk-mail ontvangen, en die evenmin de zondagsdiensten kunnen beluisteren op 'kerkdienst-gemist', of via de digitale kanalen van Amsterdam Noord.

dan met uw zakdoek om hen tot spoed aan te sporen; elke seconde is kostbaar voor mij."

Anna bleef dus boven en geweldig ontroerd prevelde Adelgonde een gebed, zonder haast zelf te begrijpen, wat zij deed.

Een paar minuten had zij zoo doorgebracht en vernam men niets in het kasteel, dan het geras der stampende voeten van Blauwbaard, die driftig onder aan den voet der trap op en neer stampte en nu en dan een luide vloek deed hooren.

Anna stond met een hoogten blos op 't gelaat aan de borst-wering en wuifde met den zakdoek, alhoewel er op den weg niets te zien was, dat naar een menschelijk wezen geleek.

Mogen wij juist u en jullie eens een hart onder de riem steken? U bent zeker in onze gedachten! Met name onze voorgangers proberen oprecht om zoveel mogelijk van u een keer te bereiken. U kunt bovendien ook altijd zelf contact zoeken, zie de telefoonnummers hiernaast. En u kunt altijd vragen op de lijst te komen voor het ontvangen een geprinte (afgedrukte) zondagsdienst.

Tenslotte: als het u gegeven is, staat u in deze lock-down tijden misschien wel eens stil voor uw eigen boekenkast. En ziet u dan boeken waarvan je was vergeten dat ze er bijstonden, zoals dat mooie sprookjesboek. Of misschien zelfs een bijbel? Lees dan eens die mooie psalm 121: *Ik sla mijn ogen op naar de bergen – van waar komt mijn hulp?* Hoe die psalm verder gaat ..., misschien weet u het nog.

En naast dat alles ligt dan, ergens in uw kamer, ook deze idA, "in dit Amsterdam", die ons blijft verbinden, net als deze doopsgezinde gemeente in Amsterdam, u en wij. Ook in deze stille tijd, deze lijdenstijd.

Zuster Anna, ziet gij nog niets komen? Goed, het leven is geen sprookje, zeker nu niet, en toch denken wij met elkaar: ja, er zal iets komen. Ook als je niet met je zakdoek had gewuifd.

Collectebestemmingen

Maart 2021

• 7 maart – Fonds Bijzondere Noden Amsterdam

Fonds Bijzondere Noden Amsterdam (FBNA) is een onafhankelijke stichting. Wij helpen Amsterdammers in financiële noodsituaties. Wanneer andere voorzieningen en regelingen geen oplossing bieden, kan FBNA bijspringen met een gift. Dat doen we al sinds 1936. We vinden dat financiële noodhulp voor iedereen bereikbaar moet zijn.

Rekeningnummer: NL49INGB0000294697

Fonds Bijzondere Noden Amsterdam

• 14 maart –Collecte ten bate van Mennonite World Conference Corona Task Force

Rekeningnummer: NL19ABNA0243493886

t.n.v Alg. Doopsgez. Sociëteit te Amsterdam,
inzake MWC Corona Task Force

• 21 maart – Stoelenproject

Het Stoelenproject is de meest laagdrempelige avond- en nachtopvang van Amsterdam. De opvang is sober, maar veilig, warm en gratis. Elke avond en nacht verblijven er 50 daklozen in onze opvang aan de Marnixstraat. Van 15 september tot en met 30 april realiseren we sinds 1989 ieder seizoen weer 10.000 overnachtingen met 75 vrijwilligers.

Rekeningnummer: NL42INGB0001320598

Stoelenproject, Amsterdam

• 28 maart – 5e zondag: Rampen wereldwijd in maart te bepalen

• 1 april – Witte Donderdag – geen collecte

• 2 april, Goede Vrijdag – geen collecte

• 4 april, Pasen

Broederschapscollecte tbv project voor de begeleiding van het landelijke jongerenwerk van het Doopsgezind Centrum voor Gemeenteopbouw
Rekeningnummer: NL19ABNA0243493886
tnv Alg. Doopsgez. Sociëteit, Amsterdam,
inzake jongerenwerk

Als u niet in de dienst aanwezig kon zijn en toch iets wilt bijdragen aan het project kunt u dat via het aangegeven bankrekeningnummer doen of via de Givt-app:

Kopij voor het volgende nummer vóór **10 maart 2021** sturen aan Mieke Krebber
Mail: m.krebber@chello.nl
Adres: Europaplein 89, 1078 GZ Amsterdam (telefoon 020-6731926).

De redactie behoudt zich het recht voor artikelen in te korten of niet op te nemen.

Secretariaat en administratie

Singel 452
1017 AW Amsterdam
t kerk (020) 623 45 88
t secretariaat (020) 624 65 73
t boekhouding (020) 627 70 72
gironummer
NL11INGB0000141442 (VDGA)
website www.vdga.nl
website van de ADS: www.ads.nl

COLOFON

idA, in dit Amsterdam
Maandblad voor geloof
en gemeentelieven van
Doopsgezind Amsterdam.

Redactie

Essemie van Dunné
Sjoukje Halbertsma
Joke van der Heide
Karen Lammers
Wim de Vries Lentsch
Mieke Krebber (eindredacteur)

Ontwerp en realisatie

Ontwerpgroep Lâle, www.lale.nl
T (033) 462 46 93

Verzending idA via het secretariaat:
e-mail: secretaris@vdga.nl.

KERKDIENSTEN

Kerkdiensten ook in maart onder voorbehoud.

Voorlopig zullen de diensten te beluisteren zijn via Kerkdienstgemist.

De diensten in de Singelkerk zullen afwisselend verzorgd worden door Henk Leegte en

Ewoud Roos. In Noord verzorgt Essemie van Dunné de diensten.

In het Menno Simonshuis zijn in maart geen diensten.

Zie voor actuele informatie de mail van de secretaris en de website van de gemeente.

Agenda

Maart 2021

- Ook in maart zijn er geen gesprekskringen vanwege de coronamaatregelen.

Wanneer de gesprekskringen worden hervat zult u van de gespreksleider

of coördinator van de gespreksgroep persoonlijk bericht ontvangen.

Lied van de maand

Psalm 121, waarnaar Thijs verwijst in zijn stukje Bereik (pagina 10).

Ik sla mijn ogen op en zie

Psalm 121

1 Ik sla mijn o - gen op en zie
de ho - ge ber - gen aan,
waar komt mijn hulp van - daan?
Mijn hulp is van mijn He - re, die
dit al - les heeft ge - scha - pen.
Mijn her - der zal niet sla - pen.

121

- 2 Uw wankelē voeten zet Hij vast,
als gij geen uitkomst ziet:
uw wachter sluimert niet!
Zijn oog wordt door geen slaap verrast,
Hij wil, als steeds voor dezen,
Israëls wachter wezen.
- 3 De Heer brengt al uw heil tot stand,
des daags en in de nacht
houdt Hij voor u de wacht.
Uw schaduw aan uw rechterhand:
de zon zal u niet schaden,
de maan doet niets ten kwade.
- 4 De Heer zal u steeds gadeslaan,
Hij maakt het kwade goed,
Hij is het die u hoedt.
Hij zal uw komen en uw gaan,
wat u mag wedervaren,
in eeuwigheid bewaren.

tekst Willem Barnard
melodie Genève 1551